

ת"פ 10066/06/12 - מדינת ישראל נגד סעיד שמרון

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 10066-06-12 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' שמרון(עציר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
תביעות רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד
סעיד שמרון ע"י עוה"ד רותם סרי

הכרעת - דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 תשל"ז - 1977. על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.6.11 הגיעו השוטרים יניב עמרם (להלן: **יניב**) ובר לביא (להלן: **בר**), לביתו של הנאשם שבתחומי העיר רמלה. באותן נסיבות אמר הנאשם, בעת שהיה תחת השפעת אלכוהול, לשוטרים שמילאו תפקידם כדין "לכו לעזאזל" ואיים עליהם בכך שאמר להם "אני אראה לכם מה זה, מי אתם?", וזאת תוך שהוא מקרב את הסיגריה הבוערת אותה החזיק לפניו של יניב.

התשתית הראייתית

2. מטעם המאשימה העידו בפני יניב ובר. יניב העיד שהגיע לבית הוריו של הנאשם בעקבות פניה של הוריו למשטרה בשל כך שהנאשם קילל וגידף אותם ואיים עליהם. בהמשך, יניב העיד שראה את הנאשם מאיים על אמו בכך שעשה לעברה תנועות חיתוך עם הידיים, נדף ממנו ריח חזק של אלכוהול ואמר ליניב ולבר "אני אראה לכם מה זה". בהמשך, הנאשם התקרב לעברו של יניב כאשר הוא מחזיק סיגריה בוערת בידו והצמידה לפניו של יניב, והאחרון נאלץ לזוז על מנת שלא ייפגע מהסיגריה הבוערת (פרוט' עמ' 12 ש' 1-31, עמ' 14 ש' 17-24, עמ' 16 ש' 11-19, 23-32); ראו גם דו"חות הפעולה של יניב נ/ו-2; וכן ראו דו"ח העיכוב ת/3).

3. בר העידה שהנאשם קירב את הסיגריה לכיוון פניו של יניב והרים את קולו ועשה תנועות מאיימות בידי כלפי יניב. כמו כן, ציינה שלא שמעה את המילים המדויקות שנאמרו על ידי הנאשם ליניב. הנאשם נכבל באזיקי ידיים והוכנס לניידת משטרה (ראו דו"ח פעולה של בר, ת/1; עדותה בפרוט' עמ' 10 ש' 7 עד

עמ' 11 ש' 5).

4. הנאשם כפר בכתב האישום וטען שלא אמר לשוטרים "אני אראה לכם מה זה" וטען שבאותו היום הוא היה שתוי. לטענתו, עת שהגיעו השוטרים לבית הוריו, הם ביקשו ממנו לעצור והוא נשמע להוראותיהם. בהמשך הם ביקשו לערוך חיפוש על גופו בעת שהחזיק סיגריה בידו. משנתבקש להוציא מתוך כיסיו את תכולתם, נפל שטר של 100 שקלים לרצפה ועל מנת להרים אותו שם את הסיגריה בפיו. לטענתו הדבר קרה בחצר של הבית ולא בתוך הבית פנימה כפי שטען יניב. לטענתו, הוא לא הצמיד את הסיגריה לפניו של יניב ורק התכופף להרים את השטר והתיישר כאשר הסיגריה בפיו (פרוט' עמ' 19 ש' 5-21, עמ' 21 ש' 28 עד עמ' 22 ש' 3).

5. מטעם הנאשם זומן אביו מוחמד שמרוב, כעד הגנה, אך האחרון טען שהוא לא היה בבית באותו יום וגם לא זוכר מה קרה ולכן אין בעדותו בכדי לסייע לבית המשפט במלאכת ההכרעה בשאלה האם להעדיף את גרסת הנאשם או את גרסתם של יניב בר לגבי השתלשלות האירוע (פרוט' עמ' 29 ש' 21 עד עמ' 30 ש' 8).

6. הנני מעדיף את גרסתם של יניב ובר על פני גרסתו של הנאשם וזאת מהנימוקים הבאים:

א. גרסתם של בר ויניב מחזקות זו את זו. יניב ובר העידו שהאירוע קרה בתוך הבית ולא בחצר, כפי שטען הנאשם. כמו כן, שניהם העידו על אופן התנהגותו של הנאשם לרבות קירוב הסיגריה לעבר פניו של יניב, עד שהאחרון נאלץ לזוז ממנו על מנת שלא ייפגע מהסיגריה.

ב. מדו"חות הפעולה של יניב ובר עולה ששני הוריו של הנאשם היו נוכחים בזמן האירוע. אביו של הנאשם זומן כעד מטעם ההגנה אך לא היה בעדותו בכדי לחזק את גרסתו של הנאשם במאומה.

ג. בנוסף, אמו של הנאשם לא זומנה להעיד כעדה מטעמו. בפסיקה נקבע שאם נאשם נמנע מזימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית שיש בפיו, בית המשפט יכול לצאת מתוך ההנחה כאילו העיד אותו עד, היתה עדותו תומכת בגרסת המאשימה (ע"פ 712/94 גאברי נ' מדינת ישראל פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) בדברי כב' השופט קדמי; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.13) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר). במילים אחרות, העובדה שהנאשם לא הביא את אימו להעיד לתמיכה בגרסתו, יוצרת חזקה שבעובדה שאילו הובאה אימו היא היתה דווקא תומכת בגרסת המאשימה ולא בגרסת הנאשם.

7. בנסיבות אלה הנני קובע כי מתקיים היסוד העובדתי לעבירת האיומים. היסוד העובדתי בא לידי ביטוי

בדברים שאמר הנאשם לשוטרים "אני אראה לכם מה זה" ומהעובדה שקירב את הסיגריה לעבר פניו של יניב.

8. הנאשם טען שעומד לו סייג השכרות. בפסיקה נקבע שהמיקום הגיאומטרי של בדיקת קיומו של סייג השכרות, צריך להיות בצמידות לבדיקת התקיימותו של היסוד הנפשי אצל הנאשם לעבירה שביצע (ע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11/5/06) פסקה 61 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל. בטענת השכרות אדון בפרק הבא.

טענת השכרות

8. ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** פ"ד ס(4) 95 (להלן: **פסק דין לם**) נקבע שעבירת האיומים היא עבירה התנהגותית ולא תוצאתית ואשר כוללת בתוכה "כוונה מיוחדת" להפחיד אדם או להקניטו (**שם**, עמ' 106 ו-124).

9. סייג השכרות מוגדר בסעיף 34ט לחוק העונשין, ואשר בסעיף קטן (ב) קובע שאם אדם עושה מעשה במצב של שכרות והוא נכנס למצב השכרות בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם מדובר בעבירה של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה. ברע"פ 6382/11 **קאדריה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (9/6/13) כבוד השופט רובינשטיין קבע בפסקאות ע"ט - פ"ו לפסק דינו שבעת שמדובר בעבירה התנהגותית, הכוללת בתוכה כוונה מיוחדת כחלק מרכיבי העבירה, כגון עבירת האיומים, אין תחולה לסעיף 34ט(ב) לחוק העונשין. במילים אחרות סעיף 34ט(ב) איננו חל בעת שמדובר בעבירת איומים. בכך כמובן לא תם הדיון.

10. לא כל מי שמבצע עבירת איומים בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול, יקבל זיכוי וזאת אך ורק בשל הכלל המשפטי שמדובר בעבירה התנהגותית הכוללת בתוכה "כוונה מיוחדת" ולכן היסוד ה-"מרחיב" את האחריות בפלילים שבסעיף 34ט(ב) לחוק העונשין אינו חל עליה. עדיין על הנאשם להוכיח שבעת ביצוע העבירה היה באחד משני מצבים חלופיים: או במצב של שכרות מלאה כאמור בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין או במצב של שכרות חלקית לפי סעיף 34ט(ה) לחוק העונשין (ראו בענין זה פסק הדין שניתן לאחרונה על ידי כבוד השופט עמית ב-ע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.3.15)).

11. לא שוכנעתי שהנאשם היה במצב של "שכרות מלאה" בעת ביצוע היסוד העובדתי לעבירת האיומים, קרי "שיכור כלוט", במובן זה שהיה "חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה" כנדרש בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין. ואבהיר:

א. יניב התרשם בעת שהגיע לבית כי הנאשם מסוגל לתקשר ומודע לסביבתו (פרוטוקול עמ' 12 ש'.

8). הנאשם הבין שמדובר בשוטרים ולא התנדנד ולא נפל (פרוט' עמ' 14 ש' 1-6, עמ' 16 ש' 7-1).

ב. בר גם העידה שלא התרשמה שהנאשם היה "שיכור כלוט" (פרוטוקול עמוד 10 שורות 28-29).

ג. הנאשם בעצמו העיד שהגיב לפניית של השוטרים אליו: כאשר התבקש לעצור הוא עצר; כאשר התבקש להוציא דברים מכיסיו, כך עשה; כאשר התבקש לא לצאת מהבית, לא יצא מהבית (פרוט' עמ' 19 ש' 5-16).

ד. עיון בהודעתו במשטרה מאותו היום (2/ת) מלמדת שהנאשם נתן תשובות ענייניות לשאלות שנשאל: הנאשם נתן תשובות ענייניות לגבי מעשיו בבית הוריו באותו היום (2/ת ש' 7-17); הנאשם נשאל לגבי מקום עבודתו והשיב לגופו של עניין (2/ת ש' 20-24); הנאשם נתן תשובות ענייניות, עת שנשאל לגבי טענתו של יניב שהנאשם קירב את הסיגריה לפניו (2/ת ש' 29-34, 49-51).

12. בנוסף, לא הוכח בפני שהנאשם היה במצב של "שכרות חלקית", קרי, נעדר מודעות עקב שתית האלכוהול לפרט מאוד מסוים ביסוד העובדתי לעבירה. הנאשם היה מודע לכל הפרטים שלהלן: לעובדת היותם של יניב ובר שוטרים; לעובדה שהוזמנו למקום בעקבות פניה של הוריו; לעובדה שהשוטרים הורו לו שלא לצאת מהבית ואף נשמע להוראה זו, כפי טענתו; לעובדה שהחזיק סיגריה בידו; למרחק שבינו לבין יניב; להשלכות של כיוון סיגריה בוערת לפניו של יניב.

13. בנסיבות אלה, טענתו של הנאשם שעומד לו סייג השכרות, נדחית. הנני קובע כי הנאשם אמר את המילים "אני יראה לכם מה זה" לשוטרים וקירב את הסיגריה לכיון פניו של יניב, הכל מתוך מטרה להפחידו או להקניטו. לפיכך, מתקיים היסוד הנפשי לעבירת האיומים.

סוף דבר

14. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ה, 13 אפריל 2015, במעמד הצדדים